

BELLE

Belle huilt

Het is warm weer. Boebie en Belle staan buiten bij de voerbak te eten. Boebie vindt het gezellig als ik hem hapjes hooi aanreik en dat hij die dan uit mijn hand kan pakken. Meestal eet Belle uit de bak maar vandaag wil Belle ook hapjes aangereikt krijgen en zonder nadenken zeg ik: *'Dat is goed meisje'*. Het resultaat is echter altijd hetzelfde: twee van die dringende snuiten die zo ongeveer mijn hand erbij opeten. Diverse keren benadrukken dat ze rustig aan moeten doen helpt niet en ik heb al weer spijt dat ik het heb toegezegd. Desalniettemin is het een aandoenlijk gezicht om die twee te zien eten .. Boebie slaat zijn tong om het voer heen en pakt grote happen. Belle daarentegen pakt het voer met haar lipjes: dan voel je dus twee van die zachte lipjes die super voorzichtig een hapje aannemen. Eigenlijk wil ze een hele grote hap nemen maar ze opent haar bek slechts minimaal en dus kan er niet zoveel hooi naar binnen. Kun je je dat voorstellen: een wit snuitje met een roze neusje met daarop zwarte sproetjes ... dat witte bekje gaat een spleetje open .. de lipjes komen naar voren en terwijl ze voorzichtig het hooi pakt, raken die fluweelzachte lipjes je hand. Daarna zie je haar oogjes van tevredenheid een beetje dichtgaan en zie je dat witte bekje heen en weer bewegen met zo hier en daar een strootje hooi eruit hangend. Een koddig gezicht waar je hart bij wegsmelt. Dit is zo'n perfect moment .. alleen maar ZIJN: geen gedachten .. alleen voelen en genieten.

Als ik weer naar dat snoetje kijk zie ik dat er niet gekauwd wordt... het snuitje blijft stil en het hooi hangt bewegingloos in het bekje. Mijn blik richt zich naar boven, naar haar ogen. Hé, zie ik tranen in die ogen?

Ja, haar ogen zijn rood en vol traanvocht. Ze staart met vochtige ogen langs mij heen. *'Waar kijk je naar Belle?'* Er komt geen antwoord. Ze blijft bewegingloos in de verte turen.

Ik draai me om en zie in het tegenoverliggende straatje een grote vrachtwagen staan. Ik kan niet zien wat er gaande is. Als ik me terugdraai naar Belle zie ik haar snuitje weer bewegen en eet ze weer.

Ik ga er verder niet op in totdat enkele minuten daarna Belle andermaal hetzelfde gedrag vertoont. Wederom draai ik me om naar de vrachtwagen, maar zie alleen wat mensen rondom de wagen lopen; ik kan niet zien wat er gaande is.

Als ik weer naar Belle kijk biggelen er grote tranen over haar wangen (noot: waarschijnlijk vind je het moeilijk te geloven maar runderen huilen! En dan ook nog eens situatiegericht dat wil zeggen bijvoorbeeld vanuit verdriet of vanuit ontroering) .

'Maar meisje toch. Wat is er Belle?' Geen antwoord, alleen grote tranen en een snuitje dat helemaal stil blijft. Als ik me afstem op Belle, krijg ik in mijn keel een verstikkend gevoel, zo'n gevoel alsof je overmand wordt door verdriet en daarom geen woord kunt uitbrengen. De vrachtwagen komt in beweging. Op enkele meters afstand rijdt hij aan ons voorbij en dan zie ik alle kippen zitten. De kippen die zes weken geleden nog schattige kuikentjes waren en die nu opgefokte, opgeblazen gedrochten zijn. Wat vreemd dat ze op dit tijdstip kippen ophalen. Normaal gesproken worden 's nachts of 's morgens heel erg vroeg de kuikentjes afgeleverd en/of de kippen opgehaald. Wie kent niet het gezegde: 'Wat het daglicht niet verdragen kan?' De kippen zitten in kratten, bovenop elkaar gepropt, geen bewegingsruimte, de bekjes wijd open in een poging om lucht te krijgen.

Belle kijkt de wagen na met grote rode ogen. Daarna draaien haar oogjes naar mij en terwijl er nieuwe tranen komen kijkt ze mij vragend aan. *'Wie zijn dat? Waarom zijn ze allemaal zo bang? Ze hebben het niet fijn.'*

'Dat zijn kippetjes Belle. Net als Mientje en Saartje die hier bij jou in de wei lopen.'

'Nee, zij zijn anders. Mientje en Saartje weten wie zij zelf zijn .. deze dingen weten níét wie zij zijn. Mientje en Saartje zijn blij. Die daar zijn alleen maar bang. Waarom is dat? Waarom zijn zij anders?'

'Zij zijn inderdaad anders Belle. Zij hebben anders geleefd.'

'Zij laten alleen maar een stal zien. Als ik door hun ogen kijk zie ik geen bomen, geen lucht, geen zon, geen gras, geen andere dieren behalve dezelfde net als zij. Waarom zijn zij zo bang?'

'Hoe moet ik dat uitleggen meisje? Zij gaan naar een andere plaats ..'

Belle onderbreekt mij: *'Waarom? Daar willen zij niet naar toe.'*

'Hoe weet je dat Belle? Zeggen ze dat tegen jou?'

'Zij roepen om hulp.'

'Voor mij is het stil Belle. Wat vragen ze?'

'Zij laten zien dat iemand de kooien open maakt. Dan willen ze graag dat dat gaat gebeuren.'

'En daarna? Wat zouden ze doen?'

'Ze gaan proberen heel hard te rennen, maar dat kunnen ze niet en ze gaan bij elkaar liggen totdat het beter wordt. Ze zijn wel bang dat ze gepakt worden.'

'Door wie Belle?'

'Net als Lucky of Dixie (de boerderijhondjes) of net als jij. Waarom hebben zij het anders?'

Ik weet niets te zeggen. Hoe moet ik nou toch uitleggen dat de kippen geslacht gaan worden? Ik zie haar ogen droog worden, het bekje komt weer in beweging, haar aandacht gaat naar het hooi. Er komen op dit moment geen nieuwe vragen en ze lijkt het te gaan vergeten.

Ik weet niet wat ik moet of kan zeggen en besluit er niet meer over te beginnen. Een gemakkelijke uitweg, dat realiseer ik mij wel. Ooit komt opnieuw die vraag en dan zal ik een antwoord moeten geven. Voor dit moment laat ik het echter zo.